

שְׁלָדִים בְּאֶמְצֵעַ רְחוּב רָגִיל לְגַמְרֵי

לֹא מִשְׁנָה כַּמָּה פְּעָמִים אָמַרְתִּי לְיוֹבֵל לְהִסְתַּכֵּל לְאֵן
הוּא הוֹלֵךְ, הוּא תָּמִיד שׁוֹכַח. לוֹלֵא זִנְקָתִי וְתַפְסָתִי אוֹתוֹ
בְּרַגְעַ הָאֶחָדוֹן, הוּא הָיָה נוֹפֵל לְתוֹךְ הַבּוֹר וְשׁוֹבֵר אֶת כָּל
הָעֲצָמוֹת.

אֲנִי יוֹדֵעַ שְׁאַתֶּם חוֹשְׁבִים שְׁיוֹבֵל הָיָה שׁוֹבֵר אֶת הָעֲצָמוֹת
שֶׁל עֲצָמוֹ מֵעֲצַמַת הַנְּפִילָה. הֲרִי יֵשׁ בְּטוֹי כְּזֶה, לְשֹׁבֵר אֶת
הָעֲצָמוֹת. אֲבָל אַתֶּם טוֹעִים. אֲנִי לֹא מְדַבֵּר עַל הָעֲצָמוֹת שְׁלוֹ.
וְאֲנִי יוֹדֵעַ שְׁאַתֶּם חוֹשְׁבִים שְׁאֵם לֹא זֹאת הָיְתָה הַכּוֹנֵה, הוּא
מִן הַסֵּתֶם הָיָה שׁוֹבֵר אֶת הָעֲצָמוֹת שֶׁל מִיִּשְׁהוּ אַחֵר שֶׁהָיָה
בְּתוֹךְ הַבּוֹר. אֲזוֹ זֶהוּ, שְׁגָם זֶה לֹא מְדִיק. מְדַבֵּר בְּעֲצָמוֹת
אַחֲרוֹת בְּכָלֵל. אוּלַי אִם אֶסְבִּיר לְאַט, תִּבְיִנוּ:

זֶה קָרָה בְּצַהֲרֵי יוֹם חֵם בְּמִיָּחָד בְּטִיּוֹל הַשְּׁנָתִי שֶׁל הַשְּׁכָבָה
שֶׁל יוֹבֵל בְּבֵית הַסֶּפֶר. הַתְּנַדְּבָתִי לְהִיּוֹת הוֹרָה מְלוּוָה. אֲנִי
נוֹרָא אוֹהֵב לְלוֹוֹת טִיּוֹלִים. גַּם יֵשׁ לִי חֶפֶשׁ מֵהָעֲבוּדָה וְגַם

כִּיף לִי עִם הַיְלָדִים. וְלֹא פָחוֹת חָשׁוּב מִזֶּה – הֵם אוֹהֲבִים
שְׂאֵנִי מִסֵּפֶר לָהֶם סִפּוּרִים בְּלִילָה.

הֵינּוּ בְּסִיּוּר בְּאַתֵּר הָאֲרֵכָאוֹלוֹגִי לְיַד בֵּית שְׂאֵן. הַפֶּתַח שֶׁל
יּוֹבֵל צִעְדָה בְּעֵקֶב הַמּוֹרָה נִירִית בְּאַחַד הָרְחוֹבוֹת הָעֵתִיקִים,
מֵרֵצֵפִי הָאֲבָנִים הַחֲלֻקָּוֹת, בְּמָה שֶׁפַּעַם, לְפָנַי מִלְּיוֹן שָׁנִים,
הָיָה עִיר רוֹמִית מְלֵאֵת חַיִּים. יּוֹבֵל הֵלֵךְ מֵהָר יוֹתֵר מֵהָאֲחֵרִים,
וְהַקָּדִים אָפְלוּ אֶת הַמּוֹרָה.

וְאִזּוֹ דְּנִיָּאל, הַחֶבֶר הַכִּי טוֹב שֶׁל יּוֹבֵל, קָרָא לוֹ לְחֻכּוֹת לָנוּ.
יּוֹבֵל כְּנִרְאָה לֹא שָׁמַע מָה דְּנִיָּאל אוֹמֵר. הוּא הִסְתּוֹכָב וְהִסְתַּכַּל
אֲחוּרָה, אֲבָל כְּמוֹ תְּמִיד שָׁכַח לְהַפְסִיק לְלַכֵּת. וְכֵן, בְּעוֹדוֹ
מִסְתַּכַּל אֲחוּרָה וּמְמַשִּׁיךְ לְלַכֵּת קְדִימָה, הֵייתִי צָרִיךְ לְזַנֵּק,
לְדַלֵּג קְדִימָה וְלִתְפֹס אֶת יּוֹבֵל רִגַע לְפָנַי שִׁיִּצְנַח לְתוֹךְ בּוֹר.
”לָמָּה אַתָּה קוֹפֵץ עָלַי וְ...” יּוֹבֵל הִתְחִיל לְהַגִּיד לִי, וְאִזּוֹ
הִסְתַּכַּל תַּחְתּוֹ וְהִבִּין. שְׂאֵר הַיְלָדִים הִצְטוּפְפוּ סְבִיבֵנוּ וְהִסְתַּכְּלוּ
לְמַטָּה. הַמְרָאָה הָיָה יוֹצֵא דָפֶן לְחֻלוֹטִין: בּוֹר עֵמֶק וְרָחֵב הָיָה
פְּעוֹר בְּאִמְצַע הַדֶּרֶךְ. עֵמֶקוֹ פִּי שָׁנִים מַגְבֵּה שֶׁל אָדָם מְכַבֵּר.
בְּתַחֲתִית הַבּוֹר שְׁתֵּי דְמוּיּוֹת שְׁפוּפוֹת, חֲבוּשׁוֹת כּוֹבְעִים, כָּרְעוּ
כֶּרֶךְ וְהִבְרִישׁוּ אֶבֶק בְּעֵדִינּוֹת רַבָּה.

”מָה זֶה? מִי אֵלֶּה?” נִירִית דְּחָקָה אֶת רֵאשָׁה בֵּין הַיְלָדִים.
”לְדַעֲתִי, אֵלֶּה אֲרֵכָאוֹלוֹגִים,” עָנִיתִי.

“אבל מה הם עושים?” שאל יובל.
“אם אני לא טועה, אלה ארכאולוגים שמנסים עתיקות,
עניתי.

ברגע זה שמעו שני האנשים בתחתית הבור את הקולות
מעליהם. הם הרימו את ראשיהם, קמו על רגליהם, התמתחו
והסתכלו עלינו. צעקות בהלה עלו מפיות הילדים כשגלו
מה מנח בתחתית הבור: היו שם ששה שלדים: שנים גדולים,
שנים בינוניים ושנים ממש קטנים.

הארכאולוגים הסירו את הכובעים, נגבו את הזעה ולגמו
מבקבוקי השתייה שלהם. אחד מהם התהדר בקרחת נוצצת
ובזוג משקפים עבי מסגרת. השני הסתפק בציצית שער
גינג'י במרכז הפדחת ובשכבה עבה של שער גינג'י מקרזל
שפאר את כתפיו.

“אתם עדין חופרים כאן?” שאלה נירית. “לא גמרתם
לחשוף הכל באתר הזה?”

“אחה?” שאל בעל פרות הכתפים הגינג'ית, שבשפה
שאיננה שפת הארכאולוגים פרושו, כנראה, “תסלחי לי,
גברתי, אבל ממתי את ממחית כזאת באתרים ארכאולוגיים?”
“לא גמרתם לחפור כאן?” פרקה נירית את
השאלה להברות בוודות.

"אָהָה?" תָּהָה הַקָּרַח הַנוֹצֵץ, שֶׁבְשֵׁפֶת בְּנֵי הָאָדָם הָרְגִילִים פָּרוּשׁוֹ, כִּךְ שְׁעֵרְתִי, "אֵת חוֹשֶׁבֶת שְׁאֲנַחֲנוּ חֲרָשִׁים שְׁאֵת מְדַבֶּרֶת אֵלֵינוּ כִּכְהָ?"

"מָה אַתֶּם עוֹשִׂים? מָה זֶה?" שָׁאֵל יוֹבֵל וְסָמַן בְּיָדוֹ עַל אֲזָנָיו.

"אָהָההה!" קָרָא בְּעַל הַצִּיצִית הָאֲדָמוֹנִית, שֶׁלֶף מֵאֲזָנָיו אֵת הָאֲזָנִיּוֹת, שֶׁבִּהֶן פִּנְרָאָה שְׁמַע מוֹזִיקָה, וְשָׁאֵל, "מָה שְׁאֵלְתָּ?"

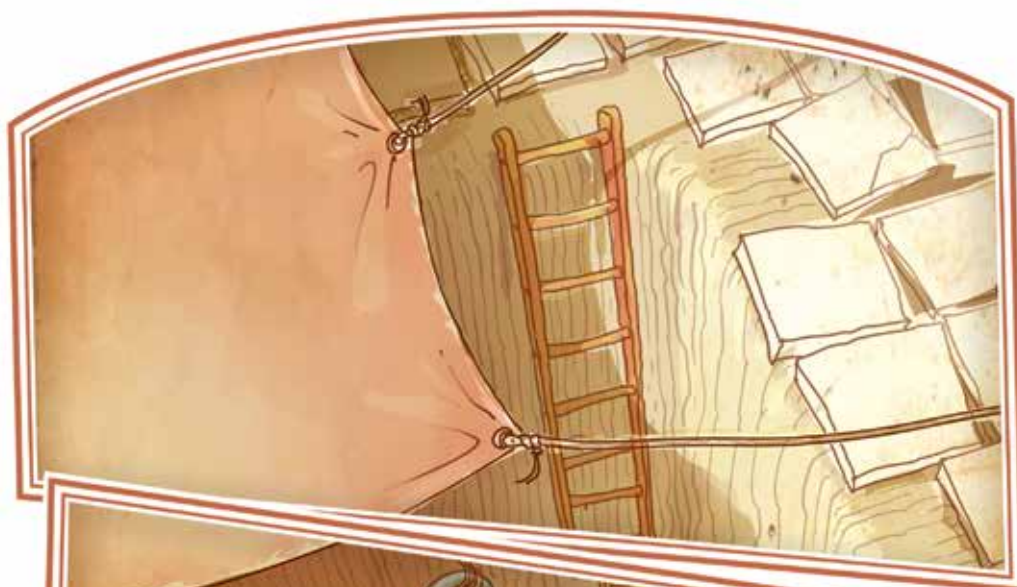
"עוֹד חוֹפְרִים בְּאַתֶּר הַזֶּה?" חִזַּר יוֹבֵל עַל שְׁאֵלְתָהּ שֶׁל נִירִית.

"כֵּן. מֵצָאֲנוּ כָּאֵן שְׁלָדִים עֲתִיקִים וְאֲנַחֲנוּ בּוֹדְקִים אִם יֵשׁ כָּאֵן עוֹד קְבָרִים," הִסְבִּיר הָאֲרַכְאוֹלוֹג הַיִּמְנִי, הַמְּמַשְׁקֶף, שֶׁגַּם הוּא הִיָּה כָּעֵת לֹא אֲזָנִיּוֹת. "חוּץ מִזֶּה, בְּכֹל מְקָרָה צָרִיךְ לְשַׁמֵּר אֵת הַשְּׁלָדִים."

"מָה שְׁמִשְׁנָה," הִתְעַרַב הַג'יִנְג'י, "הוּא שְׁלֵמוֹת שֶׁהָאֵתֶר הַזֶּה עֲתִיק מְאוֹד, מְלִפְנֵי יוֹתֵר מֵאֲלֵפִים שָׁנָה, הַשְּׁלָדִים הָאֵלֶּה נִרְאִים חֲדָשִׁים הֵרֵבָה יוֹתֵר. מִמֶּשׁ חֲדָשִׁים! אוֹלֵי בְנֵי אֶלֶף שָׁנִים בְּסֹךְ הַכֹּל."

"אֶלֶף שָׁנִים? מֵעֲנִין... הַמָּהֶם יוֹבֵל, "אֵלֶּה בְּטַח הַמְּלֶךְ כְּרִיסְטִיאַנוֹ, הַמְּלֶכֶה בְּרִיגִיטָה וְשָׂאֵר בְּנֵי מִשְׁפַּחַת בּוֹלִיגְרוֹב."

"מָה אֲמַרְתָּ?" הִתְנַעַר הָאֲרַכְאוֹלוֹג הַקָּרַח, "כֵּן, אֵתֶּה, יֵלֶד, אֲנִי מְדַבֵּר אֵלֶיךָ! שֶׁל מִי אֵתֶּה חוֹשֵׁב הַשְּׁלָדִים הָאֵלֶּה?"

לז עמר רם לדפור טאן?

"לא, סתם, זה לא ברצינות, מהרתי להתערב ושלחתי מבט מתרה ביובל.

"אבל הוא אמר 'מלך'! גם אני שמעתי!" התערב בעל הציצית. "על איזה מלך הוא דבר? אולי הילד יודע משהו שיכול לעזור לנו?"

"סליחה, באמת, הוא סתם מתבדח, התנצלתי. הוא דבר על מלך ומלכה בולגרים."

"מלך בולגרי באמצע עיר רומית עתיקה! נו, באמת!! שלדים עתיקים הם לא נושא לבדיחות, התרה בנו בעל המשקפים. "זה בכלל לא מצחיק."

הוא וחברו שבו והרפילו את האזניות, וחזרו למלאכת ההברשה שלהם.

"זה באמת לא מצחיק. יום אחד מישוהו שלא מכיר את חוש ההומור שלך ממש יתעצבן עליך!" הזהרתי את יובל, "ואז – אל תבוא לבקש ממני עזרה. לא כל דבר הוא נושא להתבדחויות."

"אבל ראיתם איך הגלגלת הגדולה, זאת של פריסטיאנו, קרצה אלינו?" התעלם ממני יובל, פנה לדניאל, קרב את פניו לאפו של דניאל, קרץ ועשה 'בההההה!' "די כבר!" נבהל דניאל.

"אני יודע!" המשיך יובל, "בטח ברגע שנלך הם יוציאו את הגלגלת הכי שונה וישחקו בה כדורסל. ככה!" יובל כדרר וקפץ כאלו הוא קולע סל.

"די כבר, דביל!" דניאל התרגז, אבל אז נרגע, ושאר חברי הכיתה התחילו לצחק ולשחק בכדורסל דמיוני.

"אבא של יובל, פנתה אלי הלית, אחת הילדות מהכיתה, הערב תספר לנו על המשך ההרפתקאות של פריסטאינו, נכון?"

אני מחבב את הלית. ביחוד בשל העמידה האמיצה שלה מול מלכות הכיתה שמציקות לה בגלל שערה הג'ינג'י המקרזל.

"וברגיטה!" הוסיף ילד אחר.

"וג'וניור, ופאצ'י ואצ'י וג'וניורינה, ופאצ'ינה!" בליל קולות של הילדים עלה מסביב.

"אין בעיה, שמחתי. איזה מזל שהם בקשו לפני שאני הצעתי. האמת? אחרי מה שקרה, ידעתי מה אני הולך לספר. זאת אומרת, לפחות איך אתחיל את הספור.

בערב, אחרי שהתמקמנו בכתות של בית הספר שבו היינו אמורים לישן בלילה, ואחרי שאכלנו ארוחת ערב, הילדים

יֵצְאוּ עִם נִירִית לְאַרְגָּן מְדוּרָה. הַתְּפוֹנוּ לַעֲשׂוֹת קוּמְזִיץ, לְצִלוֹת
 תְּפוּחֵי אֲדָמָה, לְשִׁיר קֶצֶת שִׁירִים וְלִשְׁמֹעַ סִפּוּר.
 כְּשֶׁהֵם יֵצְאוּ, הַחֲלֹטֵתִי לְהַתְּכוֹנֵן כְּמוֹ שְׁצָרִיךְ. לְקַחְתִּי אֶת
 חֲלֹצֵת הַטְּרִיקוֹ הַשְּׁחָרָה שְׁלִי, וּבְגִיר לָבֵן שֶׁמְצַאֲתִי לַיָּד לִוּחַ
 הַכֶּתֶה צִירְתִּי עָלֶיהָ שְׁתִּי עֲצָמוֹת מְצֻלְבוֹת וּבִינֵיהֶן גְּלָגֶלֶת.
 אֲזִ לְבִשְׁתִּי אוֹתָהּ וַיֵּצְאֵתִי לְכוּן הַמְּדוּרָה.
 הַיְלָדִים יָשְׁבוּ בְּמַעְגָּל גָּדוֹל מְסָבִיב לְאֵשׁ. כְּשֶׁהִתְקַרְבְּתִי נִשְׁמְעוּ
 קְרִיאוֹת הַפְּתָעָה חֲלוּשׁוֹת. צִיּוֹר הַגְּלָגֶלֶת וְהַעֲצָמוֹת עַל הַחֲלָצָה
 שְׁלִי הוֹתִיר אֶת הַרְשֵׁם הַמֵּיחָל. שְׁקֹט הַשְּׁתָרֵר כְּשֶׁהִתִּישְׁבְּתִי.
 כָּלֵם חֲכוּ לְהַתְּחַלֵּת הַסִּפּוּר. פְּתַחְתִּי אֶת פִּי וְכַךְ אָמַרְתִּי:
 "בְּאוֹתוֹ עָרַב חֲזָרוּ פָּרַח וְזָרַח מוֹתָשִׁים וּמְלַכְלָכִים מֵהָאָבֶק
 וְשִׁעְבְּדוּ בּוֹ כָּל הַיּוֹם. יוֹם אַרְךָ עֵבֶר עָלֵיהֶם בְּחִשְׁיַת שְׁלָדִים
 וְגִלְגוּלוֹת וּבְנִקּוּיִם. הֵם נִכְנָסוּ לְחֹדֶר הַמְּלוּן, זָרְקוּ אֶת הַבְּגָדִים
 הַמְּטַנְפִים לְפָנֵת הַחֹדֶר, וְאֲזִ מִהֲרוּ לְחֹדֶר הָאִמְבֹּטִיָּה שֶׁהִיא
 בְּקִצֵּה הַמְּסֻדְרוֹן וְהַתְּרַחְצוּ בְּמִשְׁךְ שְׁעָה אַרְבָּה.
 "כְּשֶׁהָיוּ נִקְיִים וְרַעֲנָנִים, הַתְּפוֹנוּ לְלַכֵּת לְחַפֵּשׂ מִסְעָדָה
 לְאָכֵל בָּהּ אֲרוּחַת עָרַב. אֲבָל כְּשִׁיֵּצְאוּ לְמְסֻדְרוֹן כְּמַעַט פָּרַחָה
 נִשְׁמָתָם... "עֲצַרְתִּי רַגַע, הִעֲבַרְתִּי עֵינַי בּוֹחֲנוֹת לְאֵט-לְאֵט
 סָבִיב הַמְּדוּרָה, הַיִּשְׁרֵתִי מִבֶּט לְכָל יֶלֶד בְּמַעְגָּל וְאֲזִ הַמְּשַׁכְּתִי,
 "בְּאִוִיר מוֹלֵם הַתְּנוּדָדָה כְּשֶׁכּוֹרָה רוּחַ רְפָאִים."